

насъ одавна вече нищо са не чува. Башкирците сж страшливъ народъ, а киргизете сж наплашени. Не бой са, на насъ тие нѣма да ударатъ; а ако пакѣ нападнатъ, то азъ ща да имъ дамъ такава попара, която тие цѣли десетъ години нѣма да забораваатъ.

— И васъ не е страхъ, продължихъ азъ, като са обжрнахъ камъ капетанщата, — да живѣете въ тая крѣпость, която почти сѣкогашъ са намира въ опасность?

— Азъ сжмъ вече привикнала, мой господине, отговори тя. — Има вече дзайсетъ години отъ когато ни испроводиха изъ полкътъ тука, и, да ни учува господъ, до колко азъ са боѣхъ отъ тие проклѣти некръщенци! Като виждахъ тѣхните риси шапки и като чувахъ понѣкогашъ тѣхното лаение, то, вѣрвашъ ли, мой господине, сжрцето ми са растрѣперваше! А сега са така приучихъ, щото и отъ мѣстото си са не мърдамъ, когато дойдатъ да ни кажатъ, че злодѣйците са скитатъ около крѣпостъта.

— Василиса Егоровна е твърде юнакъ жена, забѣлѣжи важно Швабринъ. — Иванъ Кузмичъ може да засвидѣтелствова това.

— Чуй ма ти, чуй ма, каза Иванъ Кузмичъ. — Тая жена не е отъ плашливите душици.

— А Мария Ивановна? попитахъ азъ. — И тя ли е юнакъ като вазе?

— Юнакъ ли е Маша? отговори майка ѝ. — Не, Маша е плашлива. И до сега още тя не може да чуе гжрмежътъ на пушката. Така и затрѣперва! Когато преди двѣ години Иванъ Кузмичъ намисли за моиятъ день да гжрми изъ нашиятъ топъ, то тя, сиромашкиняката, безъ малко щеше да умре. Отъ онова